

in slovečemu Ormoško-Ljutomerskemu okraju z 2889 hektarov vinogradov.

Če pomislimo, koliko je opustošila trtna uš v družih deželah, lahko razumemo, da štajarski vinogradniki z obupnostjo in skrbjo zrejo v prihodnje čase, kajti preti prebivalstvu velika zguba na dohodkih in zaslužku, zatoorej pa željno pričakuje pomoči. (Konec prih.)

Žlahtnujevanje sadovnih dreves.

(Konec.)

V drevesnicah pa največ sedaj okulirajo ali popkovajo, ker je časih jako veliko drevesc zaporedom cepiti, ki so pogosto še precej mlada in drobička. Toda precej spretnosti je treba, da popke dobro izrezujemo iz žlahtnega drevesa, namreč tako, da z njim vred tudi košček lesovine izderemo. Na 2—3letnem divjaku napravimo najprej v skorjo povprečno zarezo in zatem primerno drugo zarezo nazdol, da dobimo podobo latinske črke T. V ti dve zarezi porinemo zatem žlahtno popiko, popek ali oko pazljivo tako, da pride ravno tje, kjer obe zarezi vkupaj segate. Obveza pa ne sme popka zakriti, ampak ga le pritrditi, da se prime. Nekateri izrezujejo namesto enega očesa ali popka celi obročič skorjo z dvema popkoma žlahtnima. Ta način pa zahteva še večje spretnosti in rado spodleti. Tudi se daje rabiti le, kedar je drevo v največji mežgi. Okulirajo pa navadno meseca avgusta in septembra.

Naposled omenimo še kopuliranje. Cepič prirežemo do 2 očes ali popkov. Divjak mora tam, kjer ga poševno za cepljenje prirežemo, biti tako debel, kakor je cepič. Prereza mora na cepiči pa na divjaku biti jednaka in poševna. Sedaj se naložita drug na drugega tako, da se skorja k skorji natančno in trdno stisne. Za prirezavanje treba tukaj precej spretnosti, ker se mora završiti vselej z enim mahom. Ove spretnosti se moremo poprej z vajami naučiti.

Kateri način drevesa cepiti je najboljši? Cepljenje v sklad priporočujejo, ker je delo priprosto in lahko se izvrši. Ima pa to napako, da drevo močno ranimo tako, da je mnogo let treba preteči, preden rane vse zacelijo. Okuliranje priporoča se s tem, da skoraj neznatne rane kmalu zacelijo. Tudi kopuliranje ima svoje prednosti: podobni deli divjaka in cepiča, namreč stržen, les in skorja pridejo v najtesnejšo zvezo. Praktični Francozi večidel samo okulirajo in kopulirajo ter tako dobivajo drevese, ki par let bolje rano rodijo mimo drugih, čeravno jim vsled tega drevesa tudi hitreje konec jemljejo. Jabelka na pritlikovec cepljena ostajajo jim komaj do 20. leta. Sicer pa jablan, cepljena v divjak, živi do 120 let, iz peske vzrejena do 200 let in čez. Trohneti začne drevo navadno tam, kjer se mu je cepič bil vložil,

kar časih tudi s prostim očesom vidimo. Čeravno divjak in cepič zarasteta, vendar vsak vleče na svojstva svoje nature tako, da novo drevo ni jednostavno, celotno bitje, ampak posili zloženo in spojeno iz dveh. Nekatera drevesca se niti spojiti nečejo, in jih torej ni mogoče z uspehom cepiti. Tako na primer ne gre jabelk cepiti na grške, češpelj na črešnje; dajo cepiti se pa breskve na češplje, grške na glog, črešnje na višnje, grenke črešnje na sladke se dajo cepiti, sladke na grenke pa nikakor ne. „Gosp. Glasnik“.

Kako naj se priskrbiljuje živež e. kr. vojni.

Do seh dob je bila šega, da se je izročevalo preskrbljevanje e. kr. armade posamičnim podvzetnikom. Ti so se pogodili z vojnim ministerstvom, da bodo za gotovo svoto celi vojni ali določenim oddelkom dovažali žito, seno, vino itd. Bili so to zakladalci ali „liferanti“. Zgodilo se je pogosto, da so le-ti od drugih krajev in kraljestev naročali blago, vredno dobivali ga, in akoravno je bilo slabo, vendar pa so ga drago računali. Pri tem so imeli dobiček samo zakladalci; vojaki so dobivali drago, pa slabo blago in domači kmetovalci, ki morajo toliko dačo plačevati, niso mogli prodajati svojih pridelkov.

Zato so že dalje časa pretresavali misel, kako bi se dalo to popraviti tako, da bi bilo preskrbljevanje vojne ceneje, blago boljše, posebno pa, da bi zamogli domači kmetovalci svoje pridelke spraviti v denar. Predlagalo se je, naj kupuje vojno poveljništvo v mestih, kjer so vojaki nastavljeni, reči za vojno potrebne, naravnost od kmetovalcev. Ker v zdajšnjih časih tako zelo pada cena poljskim pridelkom in ker so kupci tako negotovi, vedel bi kmet, kje zamore svoje zrnje, seno itd. gotovo prodati in še po precej poštenih cenah. Kjer pa kmet ne more sam v mesto postaviti svojega blaga, tam naj mu ga odkupijo zadrage v to osnovane, ali pa kmetijske družbe. Glavna stvar pri tem je, da se kupuje naravnost in od domačih kmetovalcev, ne pa od inozemskih in po mešetarjih.

Ta misel je prodrila tudi že v vladne kroge. Minister za poljedelstvo je sklical dne 24. maja t. l. na Dunaji poseben zbor, ki se je posvetoval o omenjenem vprašanju. Zbor se je sicer v svoji tretji seji dne 29. maja končal; ali sklenil je, da se bo v kratkem zopet sošel, ter da bo svoje delovanje nadaljeval.

Zborovanja, kateremu je predsedoval minister za poljedelstvo sam, udeleževalo se je mnogo poslancev raznih kmetijskih družb iz vseh dežel cesarstva, katere so bile od ministra v to povabljene. Bilo je tudi zastopano državno vojno ministerstvo in brambovsko ministerstvo.

Posvetovalo se je o raznih vprašanjih, ka-